

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Robert Browning (1812-1889)

Robert Browning was een Engelse dichter en toneelschrijver. Hij wordt beschouwd als een van de belangrijkste schrijvers uit het Victoriaanse tijdperk. In 1844 maakte hij kennis met het werk van de dichteres Elizabeth Barrett. Haar bundel *Poems* trok zijn aandacht en in 1845 maakte hij persoonlijk kennis met haar. Het paar raakte snel verliefd en zij trouwden in september 1846 in het geheim, omdat haar strenge vader zijn kinderen niet toestond om te trouwen. Het stel vertrok al een week later naar Italië en ging in Florence wonen, in het herenhuis Casa Guidi, dat nu een museum is. Geheel in beslag genomen door zijn nieuwe omgeving en zijn echtgenote, wier werk hij zeer bewonderde, schreef Browning vier jaar lang geen nieuw werk. Zijn vrouw was in deze periode bekender dan hijzelf. In maart 1849 werd hun enige zoon geboren. In 1851 brachten zij een bezoek aan Engeland, waar zij warm werden ontvangen door hun literaire vrienden. Zij vertrokken echter al weer spoedig naar het vasteland, waar zij kennismaakten met onder meer George Sand, Alexandre Dumas en William Makepeace Thackeray. In 1855 verscheen *Men and Women*, dat door een groeiende groep bewonderaars werd geprezen, maar nog altijd niet aansprak bij de critici. Hij werd op dat gebied overschaduwd door zijn vrouw, waar hij overigens geen moeite mee had. Toen zij in 1861 overleed ging hij met hun zoon Robert (bijgenaamd 'Pen') terug naar Londen. Met de verschijning van *Dramatis Personae* in 1864 begon

hij tenslotte erkenning te krijgen. Met het in vier delen uitgebrachte *The Ring and the Book* (1868 – 1869) vestigde hij zijn reputatie definitief.

In 1878 keerde hij terug naar Italië. Zijn laatste werk, *Asolando*, kwam uit in 1889. In datzelfde jaar overleed hij in het huis van zijn zoon in Venetië. Hij werd begraven in de Poets' Corner in Westminster Abbey, naast zijn vriend Alfred Tennyson. Ik eindig met mijn vertaling van een van zijn sonnetten.

1875

Robert Browning *Aristophanes ' Apologie*

Aristophanes' Apologie was het tweede in de reeks van lange verhalende gedichten van Browning. Het was gebaseerd op de klassieke Griekse verhalen. Het begint als een nieuw avontuur van de jonge Griekse heldin Balaustion, waar Browning al eerder een gedicht aan wijdde. In een confrontatie met Aristophanes verdedigt Balaustion haar favoriete treurspeldichter Euripides, die door Aristophanes herhaaldelijk was gehekeld. Aristophanes geeft een ingenieuze, krachtige verklaring van zijn motieven en waarden, maar Browning zorgt ervoor dat Balaustion de hogere morele en artistieke waarde van Euripides aantoot. Om zijn grootte te bewijzen leest ze Euripides' spel *Herakles* hardop voor, in een eigen vertaling van Browning.

Men heeft opgemerkt dat de aanklachten tegen Euripides nogal lijken op de kritiek van Victoriaanse critici op het eigen werk van Browning en dat de rechtvaardiging van Euripides eigenlijk een verdediging is van zijn kunst.

Waarom ik Liberaal ben

*Waarom? Omdat al wat ik doe in 't leven,
al wat ik ben en naar ik hoop nog kan,
dat komt toch allemaal alleen maar van
met hart en ziel in vrijheid kunnen streven
naar Gods gebod? Als ketens aan mij kleven
van vooroordeel, en ik bevrijd mij dan,
mag ik van andren vragen om die ban
te blijven dragen als door God gegeven?*

*We kunnen weinig doen, al doen we ons best.
Dat weinig' is wat ons de Vrijheid biedt.
Wie durft dan met zijn eigen dorst geleest
aan andren water weigeren? Ik niet,
die leeft en mint. Vrijheid moet eigendom
van alle mensen zijn. Dat is 'waarom'.*